

G Grén, UD-EIM

E Gustavsson, Naturresurs-och ren-
näringsenheten, Länsstyrelsen i Norrbottens län

Länsstyrelsen i Norrbottens län

B Örnstedt, Jo

971 86 LULEÅ

Statens Jordbruksverk

DO

Rätten att tillhandahålla och åtnjuta jakt- tjänster i Sverige (norr om odlingsgränsen)

- Kommerkollegium anser att rennäringsförordningens 3 § och Jordbruksverkets föreskrift SJVFS 2002:53, 3 § kan stå i strid med EG-rätten.
- Kollegiet anser att beslutet av Länsstyrelsen i Norrbottens län om "Förändring av regler för småviltjakten ovan odlingsgränsen jaktåret 2006/2007" kan stå i strid med EG-rätten.
- EG-rättens princip om effektiv rättsprövning kräver att svensk rätt ger det klagande företaget en rätt att få prövat om företagets rättigheter enligt EG-fördraget otillbörligen har inskränkts till följd av Länsstyrelsens beslut.
- Kollegiet efterfrågar Länsstyrelsens synpunkter på de EG-rättsliga frågor som myndighetens beslut aktualiserar.
- Om Länsstyrelsens beslut strider mot EG-rätten måste Länsstyrelsen åsidosätta de bakomliggande svenska reglerna och fatta ett nytt beslut som tar hänsyn till EG-rätten.
- Kollegiet står, vid behov, till Länsstyrelsens förfogande med råd kring hur ett sådant beslut bör utformas.

1 Kommerkollegiums roll

Kommerkollegium är en central förvaltningsmyndighet för utrikeshandel och handelspolitik och kontaktpunkt för handelshinder och andra problem med den fria rörligheten på den inre marknaden (SOLVIT-center)¹ Vi har regeringens uppdrag att verka för en effektiv inre mark-

¹ Kommerkollegium är Sveriges officiella s.k. SOLVIT-center. SOLVIT är ett elektroniskt nätverk inom EU/EES (i Europeiska kommissionens regi) som har till uppgift att informellt försöka lösa konkreta problem som uppstår på EU:s inre marknad. I varje Box 6803, 113 86 STOCKHOLM
BESÖKSADRESS: DROTTNINGGATAN 89
TELEFON: 08-690 48 00, FAX 08-30 67 59
E-POST: REGISTRATOR@KOMMERS SE
WWW.KOMMERS SE

nad. Det är därmed vår uppgift att värna de s.k. fyra friheterna på den inre marknaden.

2 Handelshindret

Före 1993 gavs endast tillfälliga tillstånd av Länsstyrelsen för småviltjakt på statens mark ovanför odlingsgränsen. År 1993 beslutade regeringen att denna jakt skulle kunna upplåtas åt alla. Efter 1993 års regeringsbeslut har jakten i Norrbottensfjällen, enligt uppgift, blivit mycket populär bland utländska jägare och en betydelsefull turistinkomst för företagen i regionen.

Ett svenskt företag med säte i Norrbotten tillhandahåller jaktjänster till jägare från andra medlemsländer inom EU, liksom till norska jägare. Företaget säljer, för Länsstyrelsen räkning, jaktkort och erbjuder flera olika tjänstepaket som hittills givit icke-svenska jägare möjlighet att jaga under den mest attraktiva delen av jaktsäsongen. Flera andra företag i regionen erbjuder liknande tjänster. Det klagande företaget bedömer att jakten ger ca 50 miljoner SEK årligen i intäkter till Norrbotten.

Den 25 april 2006 beslutade Norrbottens Länsstyrelse, genom Rennäringsdelegationen, att endast i Sverige folkbokförda jägare får delta under jaktens 2 första veckor (från jaktpremiären den 25 augusti t o m. 11 september). Dessa veckor är de mest attraktiva från jaktsynpunkt. Beslutet har företaget lett till att alla utländska jaktgäster som tidigare hade anmält intresse för denna säsong har avbeställt.

Rennäringsdelegationen beslutade också att jägare som är folkbokförda i andra nordiska länder än Sverige och som jagar efter den 11 september 2006 ska göra detta under överinseende av *en jaktansvarig som antingen självständigt driver eller är anställd i ett företag som har sitt säte i den kommun där verksamheten bedrivs* (gäller redan för jägare som är folkbokförda i länder utanför Norden). Jaktansvariga som inte uppfyller detta krav kan därmed inte godkännas.²

Det klagande företaget har enligt 99§ i rennäringslagen, trots att det påverkas av beslutet, inte rätt att överklaga Rennäringsdelegationens beslut.

medlemsland finns ett SOLVIT-center som tar emot anmälningar om hinder mot den fria rörligheten.

² Norrbottens länsstyrelses "Policy för upplåtelse av mark, fiske och jakt på statens mark ovan odlingsgränsen", sid. 6.

3 Svenska regler om småviltjakt norr om odlingsgränsen

I Sverige regleras jakt genom jaktlagen (1987:259). Såvitt gäller jakt inom områden utanför odlingsgränsen gäller dock de särskilda regler för upplåtelse av jakträtt som följer av rennäringslagen (1971:437), särskilt i dess § 32 och av rennäringsförordningen (1993:384). Härutöver har statens Jordbruksverk utfärdat föreskrifter om upplåtelse av rätt till småviltjakt.³

Av 3 §, rennäringsförordningen framgår att:

*”Rätt till sådan småviltsjakt och sådant handredskapsfiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen som inte bedrivs yrkesmässigt skall upplåtas till den som är fast bosatt i Sverige ...”*⁴

Av 8 §, rennäringsförordningen framgår att:

”Jordbruksverket meddelar närmare föreskrifter om upplåtelse på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen.”

Av Jordbruksverkets föreskrifter framgår att:

*”3 § Den som är folkbokförd i Sverige skall, mot erläggande av avgift per dygn, medges upplåtelse av rätt till jakt efter småvilt (dygnstillstånd) Den som inte är folkbokförd i Sverige får, mot erläggande av avgift, medges sådant tillstånd som anges i första stycket”*⁵

Beslut som avser upplåtelse av rätt till jakt eller fiske enligt 32 § i rennäringslagen får, enligt 99§, 2 stycket samma lag, överklagas hos regeringen. Endast *sameby* har talerätt.

Kommerskollegium gör bedömningen att rennäringsförordningen tycks utesluta upplåtelse av jakträtt till den *som inte är fast bosatt i Sverige*.

I Jordbruksverkets föreskrifter anges att jakträtt kan upplåtas till den *som inte är folkbokförd i Sverige*. Läst *isolerad* är det möjligt att Jordbruksverkets föreskrift inte har lika handelshindrande konsekvenser vad gäller bosättningskravet som rennäringsförordningen, eftersom föreskriften inte verkar uppställa ett krav på bosättning över huvudtaget. Däremot görs en skillnad mellan den som är folkbokförd i Sverige och inte i så motto att den förstnämnda kategorin *skall* medges upplåtelse av jakträtt. Den sistnämnda kategorin *får* medges upplåtelse av jakträtt.

³ Föreskrifter om ändring i Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 1993:95) om upplåtelse av rätt till småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen, 3 § (omtryckt genom SJVFS 2002:53).

⁴ Kommerskollegiums understrykning.

⁵ Kommerskollegiums understrykning.

Om det däremot är på det viset att Jordbruksverkets föreskrifter ska läsas mot bakgrund av rennäringsförordningen, kan det i praktiken bli så att fast bosättning indirekt ställs som minimikrav för upplåtelse av jakträtt.

Länsstyrelsens beslut tycks möjliggöra upplåtelse av jakträtt till den som vare sig är fast bosatt eller folkbokförd i Sverige. Den inskränkning som Länsstyrelsen gör genom sitt beslut är att jägare som inte är *folkbokförda* i Sverige inte kan upplåtas jakträtt *under de två första veckorna* av jakt-säsongen.

4 EG-rätten och Länsstyrelsens krav

4.1 Inledande anmärkningar

I den fortsatta framställningen berörs bl.a. norska jägares rättigheter till jakt i Sverige. De tankar som framförs i det sammanhanget ska förstås mot bakgrund av att norska medborgare, till följd av det s.k. EES-avtalet, omfattas av de rättigheter som följer av EG-fördragets regler om fri rörlighet för tjänster.⁶

Vi vill även påpeka att det faktum att rennäringsförordningen talar om jakt som *inte bedrivs yrkesmässigt*, inte hindrar att artikel 49 är tillämplig. I detta fall hindras såväl tjänstemottagare som tjänsteutövare från att åtnjuta respektive tillhandahålla en tjänst enligt definitionen i artikel 50 i EG-fördraget.⁷

4.2 Länsstyrelsens roll i samband med beslutet om regler för småviltjakt

Länsstyrelsen framhåller att den agerar i egenskap av statens markförvaltare. Beslutet ingår därför inte som en del av Länsstyrelsens myndighetsutövande verksamhet.⁸

Kommerskollegium gör dock bedömningen att Länsstyrelsen, även om den i detta sammanhang agerar som markförvaltare för statens räkning, omfattas av EG-rättens regler om fri rörlighet för tjänster och förbud mot godtycklig diskriminering.

4.3 Jakträtt enligt rennäringsförordningen och Jordbruksverket föreskrifter

Rennäringsförordningen 3 § innehåller ett *krav på fast bosättning* som förutsättning för upplåtelse av jakträtt.

⁶ EES-avtalet, artiklarna 36-37, bilagorna IX-XI.

⁷ En prestation som normalt utförs mot ersättning och som inte faller under bestämmelserna om varor, kapital och personer.

⁸ Telefonsamtal med Enhetschefen Erik Gustavsson den 7 juli 2006.

Jordbruksverkets föreskrifter möjliggör upplåtelse av jakt rätt (dygnstillstånd) *till den som inte är folkbokförd i Sverige*.⁹ Det är dessutom möjligt att kravet på fast bosättning enligt rennäringsförordningen kvarstår.

Kollegiet gör bedömningen att rennäringsförordningens krav på *fast bosättning* kan stå i strid med EG-fördraget.

Vi gör samma bedömning när gäller åtskillnaden i Jordbruksverkets föreskrift mellan vem som *skall* respektive *får* beviljas jakt rätt. I detta kan sägas ligga en negativ särbehandling av jägare som är folkbokförda utanför Sverige.

Såväl rennäringsförordningen som Jordbruksverkets föreskrifter uppställer indirekt diskriminerande hinder för den fria rörligheten för tjänster som kan stå i strid med artikel 49 i EG-fördraget. För att inte strida mot artikel 49 måste kravet på fast bosättning kunna motiveras med hänsyn till ett tvingande allmänintresse, bedömas vara nödvändigt för att uppnå detta skyddssyfte och därutöver uppfylla kraven enligt proportionalitetsprincipen.

4.4 Begränsad rätt till jakt för i Sverige inte folkbokförda jägare

Även Länsstyrelsens beslut hindrar den fria rörligheten för tjänster.

Genom Länsstyrelsen beslut begränsas möjligheterna att tillhandahålla jakt tjänster åt i Sverige inte folkbokförda jägare, en frihet som utövas enligt artikel 49 i EG-fördraget.¹⁰ Beslutet begränsar även möjligheterna för tjänstemottagare från andra länder inom EU/EES att åtnjuta tjänster.¹¹

I ett pressmeddelande redogör Länsstyrelsen för skälen för beslutet.¹² Här anförs bland annat följande:

”Länsstyrelsen har sammanställt resultatet av årets jakt. Denna sammanställning visar att andelen jägare som ej kommer från Sverige har ökat de senaste åren och att jakttrycket i vissa områden, främst i de södra länsdelarna, varit mycket stort.

⁹ (SJVFS 1993:95) om upplåtelser av rätt till småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen, 3 § (omtryckt genom SJVFS 2002:53).

¹⁰ Se EG-domstolens avgörande i Corsten, mål C-58/98, punkt 33. Se även EG-domstolens avgöranden i Luisi & Carbone-målen C-286/82 och 26/83, punkt 10 där det framgår att EG-fördragets regler om fri rörlighet för tjänster är tillämpliga även då tjänstemottagaren förflyttar sig till det medlemsland där tjänsten tillhandahålls.

¹¹ Se EG-domstolens avgörande i målet Calfa C-348/96 punkt 16 där det framgår att rätten att tillhandahålla tjänster enligt EG-fördraget även innefattar en rätt för en tjänstemottagare att bege sig till ett annat medlemsland för att där åtnjuta tjänsten. Detta åtnjutande ska enligt huvudregeln kunna ske utan restriktioner. I detta mål fastställdes även att turister är tjänstemottagare i EG-fördragets mening. Se även EG-domstolens avgörande i målet Vander Elst C-43/93 punkt 13.

¹² Rubriken på pressmeddelandet lyder: ”Nya villkor för småviltjakt i Norrbotten” och är daterat den 25 april 2006.

- *Vår sammanställning visar att andelen jägare som inte är bosatta i Sverige har ökat och är mycket stor i vissa områden. Samtidigt har jakttrycket ökat. Eftersom småviltjakten i första hand ska upplåtas åt i Sverige bosatta jägare är det nödvändigt med förändringar, menar länsrådet Håkan Spett som var ordförande för rennäringsdelegationens sammanträde.*

Länsstyrelsen har under vintern fått många synpunkter på småviltjakten. Majoriteten av dem som gett uttryck för sin uppfattning har lyft fram att andelen icke-svenska jägare är för hög, samt att de olika jaktkulturer som råder i främst Norge och Sverige är ett problem.”

Beslutet uppställer inte ett nationalitetskrav på jägare, utan ett bosättningskrav. Därmed är beslutet indirekt diskriminerande. Beslutet inskränker, enligt Kommerskollegiums bedömning, det svenska företagens möjligheter att tillhandahålla tjänster enligt artikel 49 i EG-fördraget.

Utöver att begränsa rätten att tillhandahålla tjänsterna, är beslutet indirekt diskriminerande mot jägare från andra medlemsstater.

Ett beslut som begränsar den fria rörligheten för tjänster måste motiveras EG-rättsligt. Vid motivering av ett indirekt diskriminerande beslut, har den ansvariga myndigheten dels tillgång till de tvingande hänsyn som framgår av artikel 46 i EG-fördraget, dels till tvingande allmänintressen enligt EG-domstolens praxis. Dessutom måste beslutet uppfylla kraven på proportionalitet och nödvändighet.¹³

Det är oklart om syftet med beslutet är att minska jakttrycket generellt (som delvis ökat genom allt fler utländska jägare), eller om jakttrycket i sig inte är problemet utan att det handlar om att begränsa antalet utländska jägare.

Om syftet med beslutet är att begränsa jakttrycket kan detta göras genom åtgärder som är mindre ingripande mot den fria rörligheten för tjänster. En sådan metod vore att begränsa antalet jakttillstånd som utfärdas under jaktsäsongen (och likabehandla alla jägare oberoende av var de är folkbokförda).

En åtgärd som *uteslutande syftar* till att begränsa antalet *utländska jägare*, men där man av optiska skäl infört ett bosättningskrav i stället för ett medborgarskapskrav kan strida mot artikel 49 i EG-fördraget och uppfyller, enligt kollegiets uppfattning, inte nödvändighets- eller proportionalitetskravet inom EG-rätten.¹⁴

¹³ Se EG-domstolens avgöranden i Mediawet, C-288/89 punkt 10, Kommissionen mot Frankrike, C-154/89 punkt 12, Kommissionen mot Italien, C-180/89 punkt 15.

¹⁴ Se beträffande förhållandet mellan det allmänna diskrimineringsförbudet i artikel 12 i EG-fördraget och motsvarande förbud i artikel 49, EG-domstolens avgöranden i Skana-vi C-193/94 punkt 20

4.5 Krav på jaktansvariga

När det gäller kravet på att en jaktansvarig antingen ska bedriva företag eller vara anställd i ett företag med säte i den kommun där verksamheten bedrivs, inskränker det en tjänstemottagares rätt att själv välja en guide som är kvalificerad för uppgiften, men som inte uppfyller Länsstyrelsens etableringskrav. Även denna del av Länsstyrelsen beslut begränsar således den fria rörligheten för tjänster enligt artikel 49 i EG-fördraget.

Artikel 49 syftar till att avskaffa varje diskriminering mot personer som tillhandahåller tjänster och som grundar sig på dennes nationalitet, eller på det faktum att tjänsteutövaren är bosatt i en annan medlemsstat än där tjänsterna tillhandahålls.¹⁵

Beslutet måste kunna motiveras antingen med hänsyn till de tvingande allmänintressen som följer av artikel 46 eller av de tvingande hänsyn som utvecklats genom EG-domstolens praxis. Kraven på proportionalitet och nödvändighet måste på samma sätt som ovan också vara uppfyllda.

Kravet på jaktansvarig motiveras enligt Länsstyrelsen pressmeddelande med att *”skapa bättre förutsättningar för en hållbar jakt på en jaktetisk grund som stämmer med våra traditioner.”*

Motiveringen antyder att djurskyddsskäl och allmän ordning, säkerhet och hälsa är skäl som rent EG-rättsligt skulle kunna åberopas i detta fall.

Det som avgör om det nu aktuella kravet kan motiveras EG-rättsligt är om just kravet på etablering i den kommun där verksamheten bedrivs i sig är nödvändigt för att tillgodose detta skyddsintresse. EG-domstolen har tidigare uttalat att ett krav på var tjänsteutövaren ska ha sitt säte ofta kan leda till att regeln i EG-fördraget om frihet att tillhandahålla tjänster *berövas all praktisk betydelse*.¹⁶ Enligt EG-domstolens praxis kan kravet på att en tjänsteutövare ska vara etablerad i värdlandet endast motiveras om upprätthållandet av kravet är *strikt nödvändigt* för att tillgodose skyddssyftet.¹⁷

Kollegiet gör bedömningen att kravet på att en jaktansvarig antingen ska bedriva företag eller vara anställd i ett företag med säte i den kommun där verksamheten bedrivs inte är nödvändigt för att tillgodose skyddssyftet. Avgörande bör i stället vara om den jaktansvarige har en sådan kompetens, lokalkännedom, erfarenhet m.m. som krävs. En jaktansvarig vars bolag har sitt säte i Norge, men där den jaktansvarige har rätt kvalifikationer skulle sannolikt vara lika lämplig.

Det är därmed ytterst tveksamt om Länsstyrelsen krav står i överensstämmelse med den proportionalitetsprincip som gäller inom EG-rätten.

¹⁵ Se även EG-domstolens avgörande i Van Binsbergen-målet C-33/74, se även EC-law, Stephen Weatherill & Paul Beaumont, 2 upplagan (1995), sid. 576.

¹⁶ Se målet Van Binsbergen, C-33/74, punkt 11.

¹⁷ Se målet Bachmann C-204/90, punkt 32, Kommissionen mot Frankrike, C-154/89 punkt 17, Kommissionen mot Italien, C-180/89 punkterna 23-24

4.6 Beslutets överklagbarhet

Det beslut som fattats av Länsstyrelsen genom Rennäringsdelegationen påverkar de rättigheter som regionens företagare inom jaktnäringen har enligt EG-fördragets regler om fri rörlighet. De artiklar som berörs i EG-fördraget har direkt effekt i medlemsstaterna.

Beslutet kan, enligt 99§, 2 stycket i rennäringslagen, endast överklagas av samebyar, och inte av övriga näringsidkare som berörs av beslutet.

Enligt fast EG-domstolspraxis åligger det medlemsstaterna att enligt artikel 10 i EG-fördraget säkerställa det rättsliga skyddet för enskilda som följer av gemenskapsrättens direkta effekt. I detta ligger en rätt till rättslig prövning.¹⁸

Medlemsstaterna omfattas enligt EG-rätten av den s.k. effektivitetsprincipen (i detta fall principen om effektiv domstolskontroll). Principen ger rättssubjekt, vars friheter enligt EG-fördraget har inskränkts, en rätt till domstolsprövning.

Ett sådant förfarande för rättslig prövning får varken vara mindre förmånliga än de som avser liknande talan enligt nationell rätt, eller göra utövandet av de rättigheter som följer av gemenskapsrätten praktiskt taget omöjligt eller alltför svårt.¹⁹

Härutöver följer en rätt till rättslig prövning av Europakonventionen, som gäller som svensk lag.²⁰

Överklagandemöjligheterna enligt *rennäringslagen* är reserverade för samebyar. Genom denna begränsade talerätt berövas det klagande företaget möjligheten att få rätten till utövandet av de rättigheter som följer av EG-fördraget rättsligt prövade. Frågan är om svensk rätt i övrigt medger en rätt för det klagande företaget att få förvaltningsbeslutet prövat i svensk domstol, t.ex. genom prövning enligt Rättsprövningslagen (1988:205).²¹ Rättsprövning enligt rättsprövningslagen är ett *sekundärt rättsmedel* som ska användas när andra överprövningsmöjligheter enligt svensk rätt, t.ex. överklagandemöjlighet enligt förvaltningslagen 22a § eller enligt speciallagstiftning, inte är möjliga.²²

¹⁸ Se målet *Johnston vs Chief constabulary of the RUC*, C-1984/222.

¹⁹ Se målet *Peter Broek*, C-312/93 m.fl. rättsfall enligt punkt 12 i denna dom.

²⁰ Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, artikel 6. Genomförd genom svensk lag (SFS 1994:1219).

²¹ Den allmänna möjlighet till överklagande som följer av förvaltningslagen 22a§ är inte möjlig, eftersom överklaganderegeln i förvaltningslagen är subsidiär i förhållandet till rennäringslagen (99§).

²² Se artikeln "Hur skall en "europeisk älg" domstolsprövas?- En konflikt mellan FL 22a§ och lagen om rättsprövning." Wiweka Warnling Nerep, Förvaltningsrättslig tidskrift 2/2003, sid 388.

Utöver detta grundläggande rekvisit måste ett antal andra rekvisit som framgår av 1 § i RättsprövningsL. vara uppfyllda. Dessutom framgår ett antal undantag enligt 2 §. Vid prövning enligt RättsprövningsL. ska domstolen, om den finner att ett förvaltningsbeslut strider mot en rättsregel och det inte är uppenbart att felet inte saknat betydelse för avgörandet, upphäva beslutet och återförvisa ärendet till den myndighet som meddelat beslutet (5§).

Kollegiet går i detta sammanhang inte närmare in på om prövning enligt RättsprövningsL. i detta fall är möjlig eller inte. Vi vill endast påpeka att om svensk rätt inte skulle medge en rätt till överprövning i detta fall bör, i enlighet med EG-rätten, de regler som i så fall hindrar en sådan prövning åsidosättas så att en prövning kan ske.²³

5 Konsekvenser av Länsstyrelsens EG-rättsliga bedömning

Om Länsstyrelsens beslut strider mot artikel 49 i EG-fördraget så får detta konsekvenser för Länsstyrelsens fortsatta agerande. I avvaktan på att rennäringsförordningen och Jordbruksverkets föreskrifter ändras måste i så fall Länsstyrelsen åsidosätta dessa regler och fatta ett nytt beslut som tar hänsyn till EG-rätten.²⁴

Kollegiet står, vid behov, till Länsstyrelsens förfogande med råd kring hur ett sådant beslut bör utformas.

6 Frågor till Länsstyrelsen

Kollegiet efterfrågar Länsstyrelsens synpunkter på de EG-rättsliga frågor som myndighetens beslut aktualiserar.

1. Hur kan "folkbokföringskravet", kopplat till rätten att jaga på lika villkor, motiveras med hänsyn till artikel 49 och EG-domstolens praxis?
2. Är det korrekt att Länsstyrelsen också kräver att ett företag som erbjuder anlitalet av en jaktansvarig ska ha sitt säte i den *kommun* där jakten ska äga rum? Hur motiveras i så fall detta krav EG-rättsligt?

²³ Lassagårdsmålet, RÅ 1997 ref 65

²⁴ Detta följer dels av EG-rättens företräde framför nationell rätt, se mål Van Gend en Loos v Nederlandse Administratie der Belastingen, C-26/62, dels av att artikel 49 i EG-fördraget av EG-domstolen bedömts ha direkt effekt, se mål Ministère Public v Van Wesemael, C-110, 111/78

3. Hur kan kravet på att den jaktansvariges företag ska ha sitt säte i den kommun där verksamheten bedrivs, motiveras med hänsyn till artikel 49 och EG-domstolens praxis?

Av utredningsskäl tar kollegiet tacksamt emot svar på dessa frågor senast den 1 augusti 2006.

Ärendet har avgjorts av kommerserådet Bengt Agild, i närvaro av utredaren Markos Montmar Stavroulakis, föredragande. I den slutliga handläggningen har även utredarna Olivier Linden och Ulrika Båth Bertram deltagit.

Bengt Agild

Markos Montmar Stavroulakis